

Kiss Gergely

AKI TÖBB MINT KÉT ÉVTIZEDE TÖRDELI A MAGYAR GRAFIKÁT

Matusek-Faludi Viktória

A békesség, a nyugalom és a gyorsaság látszólag ellentmondó, ugyanakkor szinergiát alkotó tulajdonságai stábunk motorjának, Kiss Gergőnek, a tördelőnknek. Nem is tudom, hogy fér meg ebben a kedves macskós, mára már kétgyerekes családapában ennyi békés nyugalom és dinamikus tettekézség.

Egy folyamatos technikai felkészültséget, rugalmasságot igénylő grafikai stúdió oszlopos tagja, aki szabadidejében vadász és egy blues zenekar énekese. Csendes szavakkal, békés egyetértésben vesz részt a közös munkában, a Magyar Grafika létrehozásában. Egyetlen határidőt sem késünk le, minden elkészül, ha az utolsó pillanat éjjel van, akkor is. Tiszteletünk és elismerésünk jeleként 2023 decemberében a Magyar Grafika Aranypixel díját kapta.

Hogyan emlékszel vissza az első tördelési munkádra?

Talán egyetemista koromban az első munkák között Apa keze alá dolgozhattam Komoróczy Géza: Zsidó Budapest című könyv angol fordításának tördelésekor. Az első nagyobb és számomra nagyon kedves munka a Sík Kiadó gondozásában megjelent Sempé-Goscinny: A kis Nicolas című, több mint 600 oldalas könyv volt. 2003

őszétől tördelem a Magyar Grafikát, ami nagyjából egybeesett a folyóiratnál történő digitális átállással.

A DTP világa az elmúlt húsz évben gyökeresen megváltozott. Te hogyan tartod a lépést a technikai fejlődéssel, és mi az, amit a Grafikánál másképp csinálunk?

Az talán kevésbé jellemző egy folyóiratra, hogy minden szám más nyomdában kerül kivitelezésre és az elsők között próbáljuk ki az új technológiákat, alapanyagokat és effekteket. Nincs különösebb titok, a folyamat minden nyomdában ugyanaz, csak jó pdf-et kell leadni. Kapcsolatban

állok a nagy gépgyártókkal, a Reactor munkatársaként a megrendelői igényekkel és mindezek ahhoz segítenek, hogy folyamatosan a korszerű dolgok közelében lehetek.

A Magyar Grafika minden lapszámában ott van a kezéd nyoma.

Melyik számrá vagy a legbüszkébb, és miért?

A 2006-os, ötvenéves jubileumi megjelenés volt talán a legemlékezetesebb kihívás. Nagyon jó

1995-ben érettségiztem, ezután a Tótfalusi Kis Miklós Nyomdaipari Szakközépiskolába jártam, és végeztem kiadványszerkesztőként. Gyakorlatomat az Állami Nyomdában töltöttem.

Ezután felvételt nyertem az ELTE BTK könyvtár szakára, ahol sikeresen diplomáztam. Az egyetem utolsó két évében a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem könyvtárában dolgoztam, mint tájékoztató könyvtáros, majd innen vonultam be katonának.

Leszerelés után családi vállalkozásunkban, az Aldus Grafikai Stúdióban dolgoztam édesapámmal közösen, aki grafikus, tipográfus és az Iparművészeti Egyetem Felsőfokú Tipográfus tanfolyamának oktatója volt. Számos könyv létrehozásában működhettem közre édesapám mellett a Városházának, a Corvina Kiadónak és a Borda Antikváriumnak. 2003 őszétől tördelem a Magyar Grafikát és 2014-től főállásban a Reactor stúdió munkatársaként tevékenykedek.

Mindkét küldetés a legkülönlegesebb szakmai feladatokkal gazdagítja tapasztalataimat és nyomdatermek előállításával mellett az ügyfélkapcsolat és kommunikáció területén is sokat tanultam.

kézbe fogni a nyomtatott megjelenést, amikor életre kel a papíron az, amit a képernyőn láttunk.

A könyvtáros múltad mennyiben befolyásolja a mai munkádat? Segít például abban, hogy rendszerezett szemlélettel közelíts a tartalomhoz?

Erre így még nem gondoltam, de biztosan segíti a gondolataim rendezettsége a környezetemben tapasztalható áttekinthetőséget. Szeretem a rendet, a rendezettséget, nemcsak az asztalomon, a fájlrendszerben, de a kommunikációban is. A rendszert és a kiegyensúlyozottság nagyon jó alapot teremt a precíz munkához. A Grafikás csapatban csendes, udvarias, szeretetteljes légkörben hatékonyan és odafigyeléssel dolgozunk.

Minden számnak van egy publikus és nem publikus története. Melyik a legemlékezetesebb „éjszakai határidős” Magyar Grafika? Mi történt akkor a szerkesztőségben?

A legnagyobb banánhéjra lépés úgy 2004 táján volt, amikor hálózatba volt kötve a stúdió két gépe, az egyik szerverként működött, a másikon

tördeltem. Még a digitális átállás nem zajlott le teljesen, papíron is voltak a korrektúrák. A második korrektúraforduló után, égő szemekkel, sajgó háttal gondoltam, mára elég volt, és egy rutinos mozdulattal lekapcsoltam a szervergépet, miközben a másikon a mentés még nem futott le, így egy 0 KB-os állomány maradt az egész addigi munkámból. Még hogy nem lehet egy nap alatt betördelni a 80 oldalas újságot? Akkor elég gyorsan, 6-8 óra alatt megy, ha már egyszer be volt tördelve és van róla egy korrektúraforduló. Hajnali három körül ismét ott tartottam, mintha mi sem történt volna...

A Kiégett Rakéták zenekarban már több mint tíz éve is hallottunk téged énekelni.

Megvan még a zenekar? A blues és a tördelés között van valami közös? Talán a ritmus, a harmónia vagy a hibátlan improvizáció?

Igen, most közelegve az ötvenedik születésnapomhoz, ismét összeáll a banda, bár mi nemcsak a zenében tartunk össze, több évtizedes barátság fűzi össze a zenekari tagokat, többen két-háromgyerekes apák, és más zenekarokban is játszanak. Sajnos a pandémia alatt hosszú időre elmaradtak a próbák, most próbáljuk újraéleszteni a rendszeres együtt zenéléseket.

Vadászként és tördelőként is pontos megfigyelőnek kell lenned. Van, amit a természet tanított meg, és a munkádban is kamatoztatni tudsz?

Igen, a természet csendje és nyugalma remekül ellensúlyozza a munkámmal járó képernyővilágosítást és a telefoncsörgést, a határidőket hajszoló feszített tempót. Élvezem a nyugalmat, ha elmegek vadászni. Minden apró zaj felerősödik, az egér kicsi lábainak neszezése és a város zajának eltávolodása segít a feladatra koncentrálni, feltöltődni. Amikor ülök kint a lesen, nyugalomban és harmóniában a természettel, ugyanúgy precízen és gyorsan kell cselekedni, ha eljön az idő, célozni, lőni és célba találni. Pontosan, jól.

Mit jelent számodra a Magyar Grafika Aranypixel díj – személyes elismerést, közös sikert, vagy inkább egy újabb mérföldkövet?

Büszke vagyok az Aranypixel díjra, és nagyon örülök neki. Kint van a falon, jólesik ránézni. Ebben a csapatban szinte ismerjük egymás gondolatait, tiszteljük egymás tudását, és jól, gyorsan és hatékonyan működünk. Ezt a közös munkát

csak lélekkel, egymásra figyelve lehet jó végeredményt produkálva művelni.

Ha egy fiatal most kezdené a DTP-s pályát, mit tanácsolnál neki: melyik az a készség vagy szemlélet, amit feltétlenül meg kell tanulnia?

Biztos, hogy ennek a munkának van jövője, ha jól csinálja valaki. Annak, aki jó tördelő akar lenni, szeretnie kell a rendet, mert, ha a környezetében vagy a fejében nincsen rend, akkor a hasábkok között sem lesz az. Figyelmet, gondosságot és koncentrációt igényel, aki nem tudja a fókuszot fegyelmetten egy dologra irányítani, annak nem való ez a munka.

